

Život.

Pojem člověka o životě byl doposud falešný. Všechno to, co člověk nazývá životem, není nic jiného než hnaný pohyb, který smí být viděn jen jako přirozený důsledek vlastního života.

V celém stvoření je tedy formování, zrání, udržování a rozklad jen důsledkem více nebo méně silného pohybu. Lidský rozum tento pohyb probádal jako nejvyšší a našel v něm svou hranici. Ve svém bádání nemůže jít dál, protože on sám je produktem tohoto pohybu. Proto ho nazval jakožto vrchol svého poznání jednoduše „silou“ nebo „živou silou“, nebo to nazval také „životem“.

Není to však ani síla, ani život, nýbrž jen jeho přirozený, nevyhnutelný důsledek; neboť síla je jen v životě samotném, je od něj neodlučitelná. Protože síla a život jsou neodlučitelné, stvoření je však formováno, udržováno a opět rozkládáno jen z pohybu, nelze také uvnitř stvoření hovořit o síle ani o životě.

Kdo tedy chce mluvit o objevu Prasíly nebo dokonce o jejím využití pomocí strojů, ten se nalézá v omylu, protože tu v rámci stvoření vůbec nemůže najít. Považuje za ni něco jiného a označuje to jen podle svého falešného názoru za „sílu“. Takový člověk tím však dokazuje, že nemá ani tušení o dějích ve stvoření nebo o něm samotném, což mu však nelze vyčítat; neboť sdílí tuto nevědomost se **všemi** svými bližními, ať už učenými nebo neučenými.

Proto jsem ve svém poselství zpočátku mluvil o „síle“

pronikající stvořením, protože jen tímto způsobem jsem mohl lidem mnohé objasnit.

Nemohli by můj výklad jinak vůbec pochopit. Nyní však v tom mohu pokračovat dál a podat obraz, který střízlivým způsobem odráží průběh veškerého dění. Toto líčení je nového druhu, avšak nemění **nic** na mých doposud podaných vysvětleních, nýbrž všechno zůstává přesně tak, jak jsem řekl a jak to také **skutečně je**. To je v mém nynějším podání jen zdánlivě nové, protože to tentokrát osvětlím jinak.

Dávám tím pevný základ, veliký kadlub ¹⁾, do kterého člověk může vložit všechno řečené v předcházejícím Poselství jako trvale se pohybující, vroucí náplň, čímž se to pak stane jediným celkem, něčím bezvýhradně k sobě patřícím, splývajícím. Tím člověk obdrží pro něj nevyčerpatelný ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, které mu bylo doposud neznámé, jež v sobě nese jeho vlastní vznik a bytí.

Posluchač a čtenář nechť se nyní snaží obrazně si představit to, co mu rozvinu:

Život, skutečný život je něco dokonale samostatného, dokonale nezávislého. Jinak by se to nesmělo označovat jako „život“. To je však pouze a jedině **v Bohu!** A protože kromě Boha není nic skutečně „živého“, má také jedině On sílu, která spočívá v životě. Jedině On je tudíž také tak často jmenovanou Prásílou nebo vůbec „Sílou“! A v Síle spočívá opět Světlo! Výraz „Prasvětlo“ je proto právě tak falešný jako výraz „Prasíla“; neboť je prostě jen jedno Světlo a jedna Síla: **Bůh!**

Jsounost Boha, Síly, Světla, tedy Života vyžaduje sama již

tvoření! Neboť živoucí Světlo, živoucí Síla nemůže zamezit **vyzařování. A toto vyzařování skrývá všechno nutné pro stvoření.**

Vyzařování však není Světlo samotné!

Tudíž všechno, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen ve vyzařování Božím! Toto vyzařování je však pro Světlo samozřejmým projevem. A toto působení tu bylo **vždy**, od věčnosti.

Síla vyzařování je v blízkosti Světla samozřejmě největší, takže tam nemůže být žádný jiný pohyb než bezpodmínečný, neochvějný **pohyb kupředu**, který ve vyzařování spočívá. Tak jde to daleko od Boha, do bájných dálav, jejichž rozsah si lidský duch není schopen představit.

Avšak tam, kde pak toto bezpodmínečné ražení vpřed, které se rovná trvalému obrovskému tlaku, konečně jednou poněkud povolí, nastane v doposud jen kupředu raženém pohybu způsob **krouživý**. Tento krouživý způsob je vyvolán tím, že současně působící přitažlivost živoucí síly přitáhne znovu zpět všechno, co bylo vymrštěno přes hranici úplného vyzařování až k bodu, kde převládá jen vpřed ražený pohyb. Tím vznikají krouživé pohyby v **elipsovité** formě, protože to přece není **žádný vlastní** pohyb, nýbrž toto je jen přes určitý bod skutečivší se vymrštění s následným opětovným zadržením vyvolaným přitažlivostí, která spočívá v Síle, tedy v Bohu.

V těchto krouživých pohybech, u kterých povolil obrovský tlak bezprostředního vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z něj zase určitá sraženina.

Sraženina klesá hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, je však stále ještě zadržována všepronikající přitažlivostí Síly, avšak obsahuje současně stále ještě dostatek hnací síly vyzařování, čímž povstává opět nový, vždy v jiné, ale zcela určité hranici setrvávající krouživý pohyb. Tak následuje sraženina za sraženinou, vzniká v nich jedna elipticky kroužící rovina pohybu za druhou, nahromadění a nakonec vznikají vždy pevné formy, stále více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho ohromného vpřed ženoucího tlaku.

Takto vzniklá odstupňování dávají úrovně, ve kterých se sjednocují a drží určité druhy, podle stupně jejich ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již popsal ve svém Poselství, jakožto velkou základní úroveň duchovna na nejvyšším místě ve stvoření, dále pak na ni navazující bytostné, jemnohmotné a nakonec hrubohmotné s jejich mnohými odstupněnými. Že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejbliže, poněvadž jsou mu nejpodobnější, je samozřejmé, protože na takové musí přitažlivost živoucí Síly působit nejsilněji.

Jak jsem již řekl, toto tak nepochopitelně působící vyzařování Světla tu bylo vždy, od věčnosti.

Avšak Bůh nedal tomuto vyzařování působit a dojít dále než k hranici, na které bezpodmínečně vpřed unášející proud tvořil ještě přímou linii, takže čisté Boží vyzařování bez ochlazení a s tím spojených sraženin ještě zůstalo zachováno zařící ve veškeré jasnosti. To tvořilo s Bohem samotným věčně jsoucí, Božskou sféru! V této jasnosti nemohlo nikdy nastat zkalení, tudíž ani žádné odbočení, žádná změna. Byla možná jen plná harmonie s původem, se Světlem samotným. A ono je nerozlučně spojeno s Bohem, protože **tomuto** vyzařování z živoucí Síly jakožto

přirozenému důsledku není možné zabránit.

K této jsoucí Božské sféře pod pro lidského ducha nepochopitelným tlakem nejbližší blízkosti živoucí Síly patří jako nejzazší hranice a bod zakotvení vlastní hrad Grálu, který lze také považovat za konečný protipól. Stojí tedy ještě v kruhu Božského, trvá proto od věčnosti a zůstává nezměněn po celou věčnost, i kdyby se někdy stvoření muselo rozpadnout v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Něco, co je pro lidského ducha nepochopitelné.

Teprve když Bůh ve svém chtění vyslal veliká slova: „**Budiž Světlo!**“, vystřelily paprsky přes doposud chtěnou hranici dál do světlo postrádajícího všehomíra, přinášejíce pohyb a teplo. A tím nastal počátek stvoření, které zrodilo lidského ducha, aby se mu stalo domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje toto stvoření. Kdyby vyzařování opět omezil na nezbytnou nutnost, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, v níž nikdy nemůže dojít ke zkalení, jak tomu již bylo předtím, tak by nadešel konec pro všechno ostatní. Tím by však pominulo také bytí člověka, který může být vědomý jedině **v něm!** —

Bezprostřední vyzařování Světla může plodit **jen** dokonalost. Avšak ve změnách tohoto prvotního tlaku, které vznikají vždy dalšími vzdalováními se, slábne tato původní dokonalost, protože se v pokračujícím ochlazování trvale odlučují jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota v dokonalosti vyžaduje **tlak Božího vyzařování v jeho nejvyšší síle**, jaký je možný jen v blízkosti Boží. Tlak plodí pohyb, z něhož vzniká teplo, horko, žár.

Tlak je však jen důsledkem Síly, ne Síla sama, jakož i záření vznikají jen pod tlakem Síly, nejsou však Sílou samotnou. Proto jsou záření ve stvoření také jen následkem odpovídajícího pohybu, který se zase musí řídit podle odpovídajícího tlaku. Kde tedy ve stvoření není žádné záření, tam také není žádný pohyb, nebo jak lidé mylně říkají žádný „život“. Neboť každý pohyb září a stav klidu je nicota, nehybnost, která je lidmi nazývána smrtí. Tak bude také dosaženo velkého soudu jen zvýšeným tlakem Božího paprsku, který bude zprostředkován do hrubohmotnosti inkarnovaným Vyslancem Božím, kterému Bůh dal jiskru **své živoucí Síly**. Tlaku této živoucí **jiskry Síly**, který přirozeně nemůže být tak silný jako mocný tlak živoucí Síly v Bohu Otci samotném, může odolat jen všechno to, co se **správně** zachvívá v zákonech působení Boží Síly! Neboť to bude tím posíleno, avšak ne až do bílého žáru, protože k tomu záření jiskry Síly nestačí. Všechno rušivé však bude vyvráceno ze svých základů, vyraženo ze svého falešného pohybu, rozdrceno a rozloženo, k čemuž záření jiskry Síly úplně postačuje. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně a není snad podroben libovůli Vyslance Božího. Nastane prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako následek vyzařování Boží síly; neboť všechno, co se **správně** pohybuje v myšlení a konání, vyzařuje v hrubohmotnosti fialovou barvu.

Avšak co je temnotou, zlem, nebo o to usiluje, ať již v myšlení nebo žádosti, má barvu kalné **žlutí**. Tyto dvě barvy jsou nyní základními barvami pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek **Božího** Světla nezměněn do stvoření, a tím také na tuto zem! Boží Světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, zatímco pozemsky kalně žluté bude jím

rozloženo a zničeno.

Podle druhu a síly chtění nebo konání je vyzařování silnější nebo slabší. A podle toho se pak vytvoří také druh a síla soudícího účinku Božího světelného paprsku v neochvějně spravedlnosti!

Může se zcela správně říci, že stvoření je obklopeno a prostoupeno obrovským pestrobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou však jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živoucí Síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh ve své živoucí Síle udržuje stvoření. Všechno je to správné, lhostejno, jaká forma výrazu se pro to zvolí, jen se musí přesně znát správný původ a postup dalšího vývoje, jestliže se s tím chce něco započít.

Jestliže zde nejvyšší stupeň tepla dává rozžhavení **doběla**, tak je tomu také v Božské sféře, zatímco při poklesu stupně tepla pozvolna vznikají jiné barvy a všechno se v chladnutí stále více zhušťuje!

V těchto pozemských pojmech dalších výkladů chci říci, že lidský duch nemůže nikdy dojít rozžhavení doběla, protože povstal v úrovni, ve které se tlak nacházel v zeslabení a nebyl schopen již více vytvořit tento nejvyšší stupeň tepla. Tím je ve svém původu z druhu, který již nemůže vědomě snést tento nejvyšší stupeň síly. Nebo lze také říci: Teprve při zcela určitém ochlazení vzniká duchovno a může se stát vědomým. Také druh, ze kterého „duch“ pochází, je už jen **sraženinou** z Božské sféry, která se musela vytvořit lehkým ochlazením, a tak dále.

Nuže všechno to se však rozšiřuje ještě stupňovitě dále. První sraženinu z Božské sféry tvoří čistě duchovní, ze kterého

pochází Prastvoření. A jejich sraženina teprve přináší druh, z něhož se mohou vyvíjet lidští duchové. Sraženina tohoto druhu zase přináší bytostné, z něhož odpadá jemnohmotné, které pak jako poslední přináší hrubohmotné. Avšak při tom je ještě velmi mnoho mezistupňů každého zde jmenovaného základního druhu, i v Božském, které jako přechody musí umožňovat spojení.

První sraženina z Božské sféry je, jak je snadno srozumitelné, také nejobsažnější, mohla být proto ihned sebevědomá a vytvořila takzvané Prastvořené, zatímco z této první sraženiny následující pak sraženina další již není tak silná a musí se k vědomí teprve pozvolna vyvíjet. Z ní pocházejí lidští duchové.

Vlivem bohatšího obsahu svého druhu stojí Prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, protože tvoří **první** sraženinu z Božské sféry, zatímco lidští duchové zahájili svůj počátek teprve z další sraženiny a samozřejmě nemohou dospět ani při plné zralosti až do výše druhově obsažnějších Prastvořených, nýbrž musí setrvat ve výši svého vlastního druhu. K vyššímu vystoupení schází jim něco, co není možné doplnit. Ledaže by jim bylo z přímé živoucí Boží Síly přivezeno něco, co se však na přirozených průchodních cestách není schopné odehrát, nýbrž by to muselo vyjít z živoucí části Boha přemístěné do stvoření, protože s touto vlastní, skutečně **živoucí Silou** je v přechodu vyloučeno jinak bezpodmínečně nastávající ochlazení vyzařování. Jedině On je proto schopen k lidskému duchu svým bezprostředním vyzařováním připojit něco, co mu umožní vstoupit na hranici oblasti Prastvořených.

Při vymrštění vyzařování přes hranici Božské sféry, tedy při vzniku stvoření, povstala na nejzazší hranici ležícího věčného

hradu Grálu na druhé straně, tedy v nejduchovnější části stvoření přístavba, takže i Prastvoření mohou na své straně navštěvovat tuto novou část hradu, až vzhůru k hranici stanovené jim jejich druhem. Jediný krok přes ni, tedy do Božské oblasti, znamenal by pro ně okamžité bezvědomí, rozplynutí se v bílém žáru, pokud ... by tento krok mohli učinit. Avšak to je nemožné, protože by byli následkem pro ně nezvyklého, mnohem silnějšího tlaku Božské sféry jednoduše odmrštěni zpět, nebo jinak řečeno tento tlak by jim nedovolil vstoupit. Brání jim ve zcela přirozené formě vstoupit, aniž by se při tom muselo dít něco dalšího.

Podobně vede se vyvinutým lidských duchům vůči Prastvořením a jejich úrovni pobytu.

Tak stojí hrad Grálu dnes se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a stvořením. Skrze něj musí protékat veškerá pro stvoření nutná vyzařování a Syn Člověka jakožto král Grálu je jediným prostředníkem, který může do Božského ze stvoření překročit hranici skrze druh svého původu, který spojuje Božské s duchovním. Z tohoto důvodu **muselo** být toto spojení mysteriem.

Hluboko pod tímto hradem Grálu a oblastí Prastvořených leží teprve ráj, jakožto nejvyšší, nejkrásnější místo pro lidské duchy, kteří se k plné zralosti v Boží vůli podrobili zákonům jeho vyzařování. — —

Nechci se zde pouštět do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. O tom předám ještě knihy pro pozemskou vědu ke studiu jednotlivých případů, jako například vývoj v jednotlivých úrovních, jejich působení navzájem atd. Nic nesmí být přeskočeno, jinak se přivedí mezery, které lidskému

vědění ihned velí zastavit.

Přichází-li tedy pozemský lidský duch ve své zralosti po dlouhém putování k hranici určené pro jeho druh, tudíž kde je silnější tlak, tak se nemůže rozžhavit ještě více, než mu již dovolila jeho plná zralost. Zvýšený tlak stále mocnější síly musel by přivodit druhu jeho podstaty rozplynutí a shoření, změnu ve stupeň zvýšeného žáru, čímž by se jeho já vytratilo. Nemohl by pak již více existovat jako lidský duch a musel by se shořením rozplynout v bílém světle, přičemž již v oblasti Prastvořených vlivem tam panujícího vyššího tlaku pozbývá vědomí.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzařování, ve kterém vědomě může existovat jen Božské, **nese tedy v sobě všechny základní součásti stvoření**, které se při pozvolném ochlazování směrem dolů usazují, v pohybu se formují a zformované sjednocují, avšak do sebe již nesplývají, protože chybí k tomu potřebný tlak. Při každém stupni ochlazení vzniká určité odloučení, které zůstává zpět. Nejdříve Božské, později duchovní, pak bytostné a nakonec dále klesá jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Tak je stvoření vlastně sraženinou při narůstajícím ochlazení bílého světla, vyzařování živoucího Světla. Duchovní, jakož i bytostné, může se vytvořit a nabýt vědomí jen při zcela určitém stupni ochlazení, což je souznačné se zmenšením tlaku vyzařování Božího.

Jestliže zde mluvím o rozplynutí nebo rozpuštění lidského ducha při příliš silném tlaku vyzařování Světla, tak tím není u této hranice snad míněna nirvána buddhistů, jak by si snad tito rádi vykládali mé vysvětlení. Mé nynější vysvětlení je jen děním ve směru od Světla dolů, zatímco nirvána má být vrcholem cesty

vzhůru.

Zde by se zastrčila závora; neboť aby došel od země až vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici lze nalézt tento bod, musí každý lidský duch jakožto „vědomé já“ již dosáhnout nejvyšší zralosti. Zralosti podle Boží vůle, ne snad podle lidského zdání. Jinak nemůže do této říše. Je-li však duch vědomý si sebe tak dalece zralý, bude pak zvýšeným tlakem Božské sféry na hranici přísně zadržován a odpuzován. **Nemůže** dál! A také nechce. V Božské sféře by nikdy nemohl požívat radostí, protože tam již více nemůže být lidským duchem, nýbrž by byl roztaven, zatímco v duchovní říši, ráji, nachází věčné radosti a s díkem již vůbec více nepomyslí na to, aby chtěl být zcela rozpuštěn.

Kromě toho je ve své plné zralosti **nutný** k pozvedání a zdokonalování úrovní ležících pod ním, které v dalších sraženinách jsou schopny odolat ještě méně silnějším tlaku nežli on. Tam je **on**, lidský duch, tím největším, protože odolává silnějším tlaku, dokonce ho potřebuje. — — —

Úkolem lidského ducha v těchto nížinách je, aby všechno, co stojí pod ním, otvíral silou v něm spočívající co možná nejvíce účinkům čistých vyzařování Světla, a tím jako prostředník, skrze kterého může pronikat silnější tlak, působil pro všechno ostatní blahodárně, protože tento vyšší tlak přijímá a může ho rozděluje předávat dál, aby očistně rozkládal všechno nečisté.

Člověk však v tomto žel špatně hospodařil. Ovšemže se ve stvoření vyvinulo všechno, co se následujíc tlak nebo touhu mělo dosud vyvinout, avšak falešně, protože člověk zde nejen selhal, nýbrž dokonce bludně vedl dolů namísto vzhůru! Z tohoto

důvodu vznikly ze všeho jen ošklivé karikatury místo přirozené krásy.

Být přirozeným však znamená jít vzhůru, spět vzhůru, následovat přitažlivost živoucí Síly. Neboť v přirozenosti všechno usiluje jen vzhůru, tak jako každé stéblo trávy, každá květina, každý strom. Tak má to, co bylo vedeno chtěním člověka, **podobnost** žel již jen zevnějškem s tím, co měl podporovat.

Bohatý vnitřní život je navenek například často zaměňován při povrchním pozorování s prázdnotou, která se projevuje ve znuđenosti. Čisté uctívání veškeré krásy je ve svých projevech na začátku také podobno nízké chtivosti; neboť obě ukazují určitý stupeň blouznění, pouze jedna je však pravá, a druhá falešná a slouží jen jako prostředek k účelu. Tak je skutečný půvab nahrazen ješitností a šplhounství předstírá pravou službu. Takovýmto způsobem se to dále ubírá ve všem, co člověk vypěstoval. Jen zřídkakdy vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř všechno kloní se k temnu.

To musí být vyhubeno, aby z této Sodomy a Gomory nyní vzešla Boží říše na zemi! Všechno konečně vstříc Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

O Světle samotném, o Bohu, při tom nemluvím. Je mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nemohl nikdy pochopit a musí se věčně spokojit s tím, **že Bůh jest!**

1)

forma na odlévání